

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 174 TFUE i rozporządzenia (WE) nr 1059/2003 ⁽²⁾

Skarżący uważają ponadto, że regiony mające specyficzne cechy narodowościowe, językowe i kulturowe w każdym razie zaliczają się do kategorii „regionów, o których mowa”, wskazanych w art. 174 TFUE, do których znajduje zastosowanie polityka spójności Unii, gdyż zgodnie z prawem pochodnym Unii kultura stanowi ważny czynnik spójności terytorialnej, społecznej i gospodarczej. Ich zdaniem znajduje to potwierdzenie w art. 3 ust. 5 i w dziesiątym motywie rozporządzenia nr 1059/2003.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 211/2011 i art. 167 TFUE

Skarżący podnoszą, że występujący z inicjatywą nie mają obowiązku podania podstawy prawnej inicjatywy legislacyjnej, jak twierdzi Komisja, tylko zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 211/2011 muszą wskazać postanowienia Traktatów uznane przez organizatorów za istotne dla zaproponowanych działań. Z drugiej strony zgodnie z art. 167 TFUE Unia powinna przyczynić się do rozkwitu kultur państw członkowskich, w poszanowaniu ich różnorodności regionalnej i kulturowej.

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art.19 ust. 1 TFUE

Zdaniem skarżących Komisja bezpodstawnie twierdzi w zaskarżonej decyzji, że chociaż instytucje Unii mają obowiązek poszanowania różnorodności kulturowej i językowej i niedyskryminowania mniejszości, przepisy te nie dają podstawy prawnej dla jakiegokolwiek działania instytucji. Skarżący podnoszą w szczególności zarzut, że twierdzenie Komisji jest niezgodne z art. 19 ust. 1 TFUE.

- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia art.174 akapit drugi TFUE

Zdaniem skarżących Komisja błędnie interpretuje inicjatywę twierdząc, że nie można uważać, iż wspieranie poprawy sytuacji mniejszości narodowych pomoże zmniejszyć różnice w rozwoju regionów i zacofanie niektórych regionów, jak stanowi art. 174 akapit drugi TFUE. Skarżący podnoszą, że występujący z inicjatywą nie postulowali poprawy sytuacji mniejszości narodowych, tylko to, żeby polityki spójności Unii nie można było używać w celu zatarcia lub osłabienia cech narodowych, językowych i kulturowych tych regionów, oraz żeby środków i celów gospodarczych Unii nie można było przekształcać w narzędzia, choćby pośrednie, polityki skierowanej przeciwko mniejszościom.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. L 65, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 roku w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych (NUTS) (Dz.U. L 154, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 października 2013 r. — Węgry przeciwko Komisji

(Sprawa T-554/13)

(2014/C 24/39)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i K. Szijjártó, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2013) 5029 final z dnia 6 sierpnia 2013 r. dotyczącej częściowego zwrotu państwowej pomocy finansowej przyznanej organizacjom producentów w odniesieniu do programów operacyjnych realizowanych na Węgrzech w 2010 r.

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że Komisja przekroczyła granice w wykonywaniu swych kompetencji, naruszając właściwe przepisy prawa Unii przy określaniu wysokości częściowego zwrotu przez Węgry krajowej pomocy finansowej przyznanej w 2010 r. organizacjom producentów działającym w sektorze owoców i warzyw.

Zdaniem skarżącej prawo Unii nie przewiduje możliwości, iż w decyzji dotyczącej częściowego zwrotu wspólnotowej pomocy finansowej przyznanej na podstawie art. 103f rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾ organizacjom producentów działającym w sektorze owoców i warzyw, Komisja domaga się tylko zwrotu tych kwot pomocy, które zostały wskazane przez Węgry jako kwoty „szacunkowe” lub „przewidywalne” we wniosku o zezwolenie na przyznanie pomocy krajowej.

Skarżąca uważa, że zgodnie z art. 103f rozporządzenia nr 1234/2007 zezwolenie Komisji na pomoc krajową dotyczy przyznania pomocy a nie ustanowienia przez Komisję maksymalnej granicy pomocy, jaka może zostać przyznana. Zdaniem skarżącej taka maksymalna granica została przewidziana w sposób jednoznaczny w rozporządzeniu nr 1234/2007, które stanowi, że pomoc krajowa nie może przekraczać 80 % wkładów finansowych na fundusze operacyjne członków lub organizacji producentów. Przepisy dotyczące częściowego zwrotu wspólnotowego pomocy krajowej również nie upoważniają Komisji do tego, aby przy ustanawianiu takiego zwrotu ustalała, jako maksymalną granicę kwotę, jaką państwo członkowskie zakomunikowało Komisji we wniosku o zezwolenia, jak również całkowitą kwotę pomocy, jak również wysokość pomocy przewidzianej dla niektórych organizacji producentów, tym bardziej wówczas, gdy we wspomnianej informacji rząd węgierski przedstawił rzeczne kwoty jako kwoty jedynie programowane lub szacunkowe.

Podobnie skarżąca twierdzi, że Komisja ma prawo sprawdzić, czy faktycznie wypłacona pomoc nie przekroczyła ww. maksymalnej wysokości 80 %, oraz czy zażądany zwrot nie przekracza 60 % przyznanej pomocy, jednakże nie może ustanowić jako maksymalnej wysokości zwrotu, kwot wskazanych we wniosku o zezwolenie lub w piśmie informującym dotyczącym owego wniosku, tym bardziej, że we wniosku lub w piśmie informującym podkreślono tymczasowy lub szacunkowy charakter danych. Jeżeli z określonych powodów zmienia się w trakcie roku wysokość pomocy krajowej udzielonej jakiegokolwiek organizacji producentów, częściowy zwrot wspólnotowy dokonywany jest według rzeczywiście wypłaconej kwoty, o ile spełnione zostały przesłanki ustanowione w prawie Unii w tym zakresie.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (Dz.U. L 299, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 października 2013 r. — FSA przeciwko OHIM — Motokit Veículos e Acessórios (FSA K-FORCE)

(Sprawa T-558/13)

(2014/C 24/40)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: FSA Srl (Busnago, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Locatelli i M. Cartella)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Motokit Veículos e Acessórios, SA (Vagos, Portugalia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 sierpnia 2013 r. w sprawie R 436/2012-2;
- nakazanie dokonania rejestracji słownego znaku towarowego FSA K-FOTCE;
- obciążenie pozwanego i interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy FSA K-FORCE — wspólnotowy znak towarowy nr 9 191 909

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Motokit Veículos e Acessórios, SA

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Podstawa unieważnienia prawa do znaku określona w art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 oraz art. 75 tego aktu

Skarga wniesiona w dniu 25 października 2013 r. — Giovanni Cosmetics przeciwko OHIM — Vasconcelos & Gonçalves (GIOVANNI GALLI)

(Sprawa T-559/13)

(2014/C 24/41)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Giovanni Cosmetics, Inc. (Rancho Dominguez, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokaci J. van den Berg i M. Meddens-Bakker)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Vasconcelos & Gonçalves, SA (Lizbona, Portugalia)